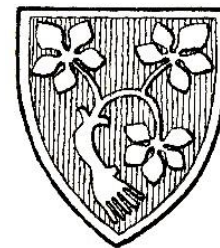

zprávy

roudnické farnosti

55. číslo – říjen 2020

ÚVODNÍK

CO A PRO KOHO JSOU LETOŠNÍ NEZNABOZI

Trochu provokativně zvolený název pátečních setkání jsme si vypůjčili od přítele řeholníka. Rád a přirozeně se dává do řeči s lidmi na ulici. Když dojde na to, že svému protějšku poví, co je zač a čím se zabývá, velmi často následuje: „Tak to není nic pro mě, já jsem hroznej neznaboh.“ - „Výborně“, odpovídá řeholník, „to já přece taky“. A začne vysvětlovat, že Bůh je velké tajemství a že sotva kdo může poctivě říct, že ho zná.

Náš Klub neznabohů chce být právě tím časoprostorem, ve kterém se setkáváme s Biblí v ruce, jako bychom ji drželi poprvé, chceme číst příběhy, jako bychom je četli poprvé. Bez postoje „těch, kteří už vědí“, bez výkladů, na které jsme zvyklí, na stejné lodi s těmi, kteří se s biblickými příběhy opravdu setkávají prvně.

Zkušenost ukazuje, že se v tom můžeme nesmírně obohacovat a upřímně, asi jsem nikdy neslyšela lepší postřehy ke křtu Páně, než od skupiny nevěřících alkoholiků v Bohnicích. (Byla jsem tam tedy jen na návštěvě, resp. na náslechu hagioterapie, která používá právě biblické příběhy jako prostředek uzdravování.) Chovám velkou důvěru v Písmo jako v něco, co se nám dostává pod kůži bez ohledu na to, zda se považujeme za věřící či bezbožné, něco, co dovede hýbat s každým, kdo si to nechá líbit.

Podobu pátečních setkání postupně ladíme. Pro letošek chceme zůstat u jednoho příběhu na večer. Čteme ho několikrát, povídáme si o něm a o situacích, které nám připomíná, někdy si představujeme, jak by která scéna vypadala ve filmu nebo kde bychom stáli v zástupu my sami. Nepouštíme se do hlubokých analýz a nemusíme sdílet osobní detaily. Používáme příběh jako zrcadlo a ptáme se, jak souvisí s našimi vlastními příběhy. Snažíme se zůstat v rámci příběhu a příliš neodbíhat ani k definicím a velkým pravdám, ani k obsírným vyprávěnkám ze života. Málokdy odcházíme bez nových vhledů.

Nebojte se přijít. Nebojte se pozvat své blízké, bez ohledu na jejich blízkost či vzdálenost církevnímu prostředí. Jediné, co je třeba, je ochota pobýt s příběhem a dát mu šanci v nás pracovat.

Od jara se pod stejnou značkou setkáváme i v Praze, skupina je k nalezení na Facebooku. Když bude nejhůř, setkáme se online.

Zuzana Horáková

KDO JE KDO

To slovo nemám rád, ale pro dnešní rozhovor se hodí: „Exkluzivní.“ Ptal jsem Evy Brousilové, maminky pana faráře. Škoda snad je jen, že její vyprávění bylo tak barvité a bohaté, že na zábavné historky z mládí pana faráře už vlastně nezbylo místo.

Vždy se na začátku ptám, do jakého zázemí, času a prostoru se člověk narodil. Jak to bylo u tebe?

Já jsem se narodila v roce 1934, to byla první republika. Moje maminka byla židovka. Její rodiče měli v Býšti dům, ve kterém jsem do nedávna žila, než jsem se odstěhovala do Chocně. Tam měl dědeček obchod a maminka tam pomáhala. Tatínek byl z hospodářství ze šesti sourozenců. Potkali se v Sokole v ochotnickém divadelním souboru. Tam se sblížili a vzali se.

Nebyl to problém, že byli každý jiné víry?

Maminčina rodina už to židovství moc neřešila. Maminka byla vzdělaná, tak měla na starosti úřady a psaní dopisů. Tatínek zase to hospodářství. Byl úžasně šikovnej, všechno dokázal spravit, chodili za ním sousedé a on se do všeho pouštěl. Mám ještě sestru Hanu, která je o tři roky mladší. Ta vyrůstala u rodičů, ale mě vychovávala maminčina sestra, která nemohla mít děti. Ale po dítěti toužila. Můj tatínek tehdy maminčině sestře řekl: „My ti ji nedáme, my ti ji jen půjčíme.“ Žila jsem tedy v Dašicích u tety a strýčka, který byl zaměstnán jako četnický strážmistr. Po válce jsem nastoupila do měšťanky v Novém Hradci Králové. Bylo to šest kilometrů daleko a já jsem to jezdila každý den na kole. I v zimě. Autobusy nezjezdily. Měli jsme mladou učitelku, která mě a ještě kamarádku měla k tomu, abychom dělaly zkoušky na gymnázium. Tam nás přijali a nastoupili jsme rovnou do sekundy. Chodila jsem tam tři roky, a protože rodiče nebyli moc bohatí, tak po gymnáziu pro mě maminka hledala nějaké místo, kde bych se vyučila a začala vydělávat. A našla. Nastoupila jsem do podniku Drogerie, rok jsem byla na prodejně, abych se seznámila s provozem, a pak jsem nastoupila na internát do Českého Krumlova na drogistickou školu. Po roce jsem dělala zkoušky a dostala výuční list. To mi bylo 17. Hned mě pak chtěli dát jako vedoucí prodejny místo chlapce, který měl nastoupit na vojnu. Ale nenastoupil. Tak mi pak nabídli, abych dělala normovačku. Poslala jsem je za maminkou, aby rozhodla. Nabídli mi daleko vyšší plat a to u maminky rozhodlo. Pak jsem musela jezdit po prodejnách v královéhradeckém kraji a sledovala, jak jsou tam lidé vytíženi. Po roce jsem zažádala o změnu a šla jsem na personální oddělení a krátce na to do obchodního oddělení. Pak jsem se vdala a narodil se mi první syn Michal. Tak jsem v drogerii skončila. Když jsem byla s dětmi doma, tak jsem pak nastoupila k nám do Býště do školy jako uklízečka. To jsem dělala 15 let.

To byl teda postup.

No za komunistů to byla výhoda. Manžel byl dělník a já uklízečka, to bylo něco! Parádní kádrový profil. Nechtěla jsem tam ztvrdnout napořád, tak když kluci odrostli, vrátila jsem se do Hradce do té drogerie na podnikové ředitelství, tam jsem pak dělala deset let, než jsem šla do důchodu.

Jak to bylo s vaší rodinou za války?

Maminka si vzala árijce, tak byla chráněná, ale jejím rodičům Němci uzavřeli obchod a vše vybrakovali. Strýček s tetou netušili, jak to bude. Strejda jako státní zaměstnanec by musel odejít z práce, když měl za ženu židovku, a tak se rozhodli, že bude lepší, když se formálně rozvedou. Ale pak došlo k tomu, že musela s rodiči nastoupit do transportu a odvezli je do Terezína. Držela se tam dlouho, mohla chodit k rodičům a pomáhat jim. Babička byla nemocná a v roce 43 zemřela a dědeček o rok později. Teta pak byla zařazená do transportu do Osvětimi. Bylo jí 34. Maminka po ní po válce zkoušela pátrat, ale nikdo nic nevěděl. Všichni mamincini příbuzní tam zahynuli. Jen děti jejího bratrance zůstaly. V roce 42 jim bylo 11 let. Byla to dvojčata, a tak si je nechali pro Mengeleho. Při osvobození se pak hoch, Milan, dostal do Čech a dívka, Hanka, si na konci ještě prodělala pochod smrti. Když přenocovali ve stodolách, tak se zahrabávali do hnoje, aby neumrzli. Po válce pak dělala v Pardubicích kuchařku a Milan odešel v 18 letech do Izraele. Tam se usadil a já jsem pak za ním byla na návštěvě. Maminka nakonec v roce 44 musela nastoupit do Terezína a tatínek, protože se nerozvedl se židovkou, na nucené práce do Polska. Než se vrátili, tak se o nás starala naše služebná.

Jak jste se potkali s manželem?

Můj manžel: Jeho pradědeček si vzal nějakou šlechtičnu, která měla velký majetek, tak on najednou přišel k velkému hospodářskému dvoru a obchodu. Ale jeho žena onemocněla a nemohla mít děti. On z toho byl špatný, že nebude mít komu ten majetek odkázat, a tak si pořídil tři děti se služkou. Jeho ženě se to samozřejmě moc nelíbilo. Když pak zemřela, tak on si tu služku vzal. A nejstaršího syna Josefa si vzala babička mého manžela. On byl hodně do světa. Odjel na nákupy s penězi a všechny rozhýřil. Zemřel mladej v 27 letech na cukrovku. Babička zůstala vdovou s jedním synem. Její bratranec studoval v Hradci na kněze, tak si ji pak vzal k sobě jako hospodyně. Toho syna nechali vyučit v železářství a zřídili mu železářský obchod. On se dvakrát oženil a z druhého manželství pochází můj muž. To železářství mu ale moc nesesedělo, tak začal prodávat desky a nahrávat. Od mládí trpěl otevřenou ranou v noze. Asi to bylo způsobené rakovinou kostí. Jednou se mu to zase otevřelo a jeden doktor to zasádroval. Dostal pak otravu krve a zemřel ve 29 letech. Zůstaly po něm dvě děti, můj muž a jeho sestra. Sestru si nechala maminka, protože jí bylo půl roku a syna Pepíka si vzala babička, že ho vychová s tím strejčkem knězem. Komunisti pak potřebovali jejich byt v Hradci a nabídli jim za to tři fary, jednu v Býšti. Nebyly tam tenkrát ani kamna. Fara sousedí se školou z jedné strany a náš dům z druhé. Pepík měl takovou náuru, že bavil všechny lidi. Chodil do folklórního souboru a já jsem tam se sestrou nastoupila taky. Asi po dvou letech jsme

v Chocni absolvovali a vyhráli soutěž a na Spartakiádě v 55 roce jsme předtancovali. Měli jsme tenkrát i vlastní kapelu. S manželem jsme se sblížili tak, že mi dělal tanečního partáka. Měli jsme pak rok po svatbě syna Michala, další rok Josefa a po deseti letech Martina.

Jak jste reagovali na to, že se Martin rozhodl jít do semináře?

Martin hrál na housle a byl dobřej. Jeho pan učitel na lidové umělecké škole ho poslal na zkoušky na konzervatoř. Ale on vycházel z osmé třídy a bylo mu teprve 14, tak mu doporučili, ať si ještě dodělá devítku. Ale to se Martinovi nechtělo, tak nastoupil na gymnázium v Holicích. Tam pak zůstal až do maturity a teprve potom šel na konzervatoř. Ale v tu dobu tam měli houslistů hodně a chtěli po něm, aby se přeučil na violu. Po roce přišel s tím, že druhou střední školu dělat nebude, že chce na vysokou, a to na teologii. Bylo to v roce 87. Říkali jsme mu s tátou, Martine, víš, co tě čeká, když budeš knězem? Ale on si trval na svém. Tak jsme řekli, je to tvoje věc. I když nás to netěšilo.

Pozorovali jste na něm takové sklony?

On byl od dětství takovej jemnější. Bavilo ho studium. Michal s Pepíkem byli víc do světa a kopat mičudou. Na sport Martin vůbec nebyl. Chodil ministrovat. My jsme tam v tu dobu měli výborného kněze. Učil v Hradci teologii a uměl to s lidmi. Martin mu dělal ministranta, pak kostelníka a hodně do toho vplul. Naštěstí, když měl v Litoměřicích dva ročníky za sebou, tak přišla revoluce. Zbytek školy pak dělal v Praze. Vysvětil ho pan biskup Liška v Českobudějovické diecézi.

Vedli jste kluky doma k víře?

Vedli. Žila s námi ještě tenkrát ta babička, co dělala hospodyně knězi, tak kluci chodili do náboženství, ministrovat, manžel dělal v kostele varhaníka a vedl sbor, Míša s námi zpíval. Pepík byl od začátku jinej, sportovní po mně. V 15 dělal zkoušky v Kraslicích na průmyslovku. Chtěl vyrábět hudební nástroje. Byl na internátě a tam kostelu moc nedal. Po maturitě nastoupil do Petrofu, seznámil se se ženou, jejíž otec byl kádrovák, tak to u nich v rodině nešlo moc s kostelem dohromady. Ale základy má.

Poslední otázka: Jak se ti líbí v Roudnici?

Moc. Mně se tady líbí moc. Je mi tu tak hezky, tak dobře. Dávno jsme byli s tátou spokojení, že Martin je tím knězem. Roudnice se mi líbí, i když je taková kopcovatá a moje nohy už mě do těch kopečků špatně nesou, ale jsem tu moc ráda. Tady je takovej klid, ticho. V klášteře a kostele je příjemně, na člověka to působí, že má tak nějak blíž k Bohu. Jsem tu moc ráda. A to už ti stačí.

Děkuji mnohokrát.

Jan Horák

CO BYLO

TÁBOR V EKOCENTRU

Že je změna životodárná, jsme si ověřili na letošním čtvrtém ročníku příměstského tábora na farní zahradě. I přes počáteční nedůvěru některých rodičů jsme děti rozdělili do dvou skupin – starší a mladší - a prakticky celý program jsme prožili odděleně.

Starší děti se první dva studené a propřené dny inspirovaly tématy Dveře do jiného světa a Labyrint. Pondělí jsme strávili v ambitu kláštera a s pomocí náčrtu tajuplných dveří z knihy Pán prstenů a s pomocí gotických

krůžeb děti vymalovaly na velké kusy papíru dveře, jimiž pak skutečně procházely. Zeptejte se jich, co za nimi našly. V úterý jsme na oblázkové pláži na druhé straně řeky vystavěli z kamínků labyrint podle vzoru katedrály v Chartres, kterým pak děti za úplného ticha procházely. (Když jsem se v pátek ptala, jestli vzpomínají, co dělali v úterý, odpověď zněla unisono: "Tahali kamení!" Takže se jich možná radši na nic neptejte ☺). Ve středu a čtvrtek, kdy se naopak udělalo velké vedro, jsme vyrazili na Cestu – tedy na dvoudenní přespávací výpravu do okolí hrádku Hřidelík. Zážitky byly často přelomové, ať už na straně lektorek (ještě jsem se asi nepokoušela sehnat dvacet celt), nebo dětí (mnohé z nich spaly pod širákem vůbec poprvé). Utahaní z výletu jsme ubrali na náročnosti a pátek strávili různými hrami na zahradě i v roudnických parcích.

Velké děti tábor nadchl natolik, že začaly dávat dohromady družinky na tábor příští – prý na motivy hry Minecraft. Takže – kdo se příští rok ujme organizování minecraftového tábora? Já to moc nehraju. ☺

Všem dětem i lektorkám velký dík za nadšení, díky němuž jsme strávili krásný srpnový týden.

Za tým lektorek Barbora Matiašová

POSTNÍ ALMUŽNA - PODĚKOVÁNÍ

Milí farníci,

v letošním roce jsme opět dostali příležitost zúčastnit se v postní době sbírky Charity ČR - Postní almužna. I přesto, že jsme tuto dobu všichni prožívali úplně jinak než v minulosti a vhodných příležitostí k odříkání bylo díky vyhlášenému nouzovému stavu a omezení veškerých „půstu vhodných“ požitků na minimum, sbírka proběhla.

Charita prodloužila dobu předání papírových kasiček - postniček do poloviny června a následně sečetla jejich obsah. Výnos letošní sbírky činil 8 365 Kč. Pán Bůh zaplat' za vaše dary a projev lásky k svým bližním. Po dohodě s otcem Martinem byl finanční dar v uplynulých dnech předán rodině z naší farnosti, která vám naším prostřednictvím z celého srdce děkuje a vyprošuje pro vás milost a požehnání od Pána.

Marcela Lysáčková, Charita Roudnice n. L.

CO BUDE

HLAVNĚ NEPLÁNOVAT

„To máš z toho, že plánuješ“, říká duchovně pokročilý přítel pokaždé, když kňučím, že je něco jinak, než má být podle mého scénáře. A téměř pokaždé, když se nadechnu, abych mu pověděla něco o budoucnosti, zarazí mě důrazné „Neplánuj!“.

Současná doba je perfektním cvičišťem pro skutečnost, že nemám ani prsty na klávesnici, když se scénář píše, ani tužku v ruce, když se v něm škrtá.

S plným přijetím rizika, že zase budu kňučet, si ovšem dovoluji předložit plán akcí do konce kalendářního roku.

A protože jsem nepoučitelná, říkám, že budou, i kdyby hrom bil, i kdyby se měly děti potkávat s Mikulášem po jednom, i kdybychom měli sbírat jablka online... Náš společný farní život je důležitý, i když bude třeba vypadat nezvykle.

2. 10.	Zahájení náboženství pro děti
Setkání mládeže + porada poutníků do Říma, setkání pokračují
každý 1. pátek v měsíci
3. 10.	Moštobraní
od 9. 10.	Klub neznabohů, každý 2. pátek v měsíci
2. 11.	Dušičkový průvod na hřbitov a modlitba, mše v kostele
13. - 17. 11.	Pout' mládeže do Říma (nebo jinam)
27. - 28. 11.	Adventní věnce
od 2. 12.	Roráty, od 17. 12. denně
4. 12.	Mikuláš
5. 12.	Adventní duchovní obnova
31. 12.	Silvestr

Tak uvidíme.
Zuzana Horáková

MEZINÁRODNÍ DEN CHARITY

Charity v ČR si každoročně při příležitosti svátku sv. Vincence z Pauly (27. září) připomínají Mezinárodní den charity. Konají se různé prezentační akce, koncerty, výstavy a mnohá charitní zařízení se otevírají veřejnosti. Také jsme měli letos naplánovaný Den otevřených dveří, ale kvůli zhoršené epidemiologické situaci jsme ho raději zrušili.

Na náš svátek si však můžete vzpomenout při nedělní bohoslužbě 27. září a zahrnout naši charitu, její klienty a zaměstnance do svých modliteb a přímlov.

Mši svatou za charitu, dá-li Pán Bůh a situace to dovolí, odslouží otec Ludvík Šťastný **v pondělí 5. října 2020 v 15.00 hod** u nás, v kapli sv. Josefa. Jste srdečně zváni.

Marcela Lysáčková, Charita Roudnice n. L.

MOŠTOBRANÍ

sobota 3. 10. 2020
15.00 – 19.00

Sklizeň jablek v Ekocentru, moštování v ručním lisu. Přijďte trhat, sbírat, lisovat, pít, odneste si domů. Můžeme i sbírat ořechy a odpočívat v zákoutích zahrady.

Večer podle chuti oheň.

Vstup z ulice U Zvonice.

Vhodné za jakýchkoli covidových podmínek.

klasterroudnice@gmail.com, FB/EkocentrumZvonice,
www.farnostroudnice.cz

PROGRAM

- ne 27. 9. Poutní mše v Ledčicích, 11.00 (nebude Černouček)
- po 28. 9. Slavnost sv. Václava, mše v 11.00 v Bechlíně (poutní) a v 18.00 v Roudnici v kostele
- út 29. 9. Svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela, archandělů, mše v 18.00 v Roudnici v kostele
- pá 2. 10. Zahájení náboženství pro děti, 15.30
Setkání mládeže, 18.00
- so 3. 10. Moštobraní, 15.00 – 19.00
Den architektury: klášterní stavby v Roudnici n/L, přednáška o kapucínském klášteře v 10.30 v galerii, prohlídka našeho kláštera ve 12.30
- st 7. 10. Památka Panny Marie Růžencové, mše v 18.00 v Roudnici v kostele
- pá 9. 10. Klub neznabohů, 18.00
- ne 11. 10. Farní káva, po mši
- st 28. 10. Svátek sv. Šimona a Judy, apoštolů, mše v 18.00 v Roudnici v kostele
- po 2. 11. Vzpomínka na všechny věrné zemřelé, mše v Roudnici v kostele v 17.00 a v 19.00. Po mši v 17.00 společný průvod na hřbitov a modlitba za zemřelé na hřbitově (cca 18.15)
- po 9. 11. Svátek Posvěcení Lateránské baziliky, mše v 18.00 v Roudnici v kostele

Pravidelně se zpovídá v Roudnici půl hodiny před každou mší sv. s výjimkou neděle. O tuto službu lze také požádat po mši sv. (především mimo Roudnici) nebo si domluvit individuální termín.

VŠECHNA ČÍSLA ZPRÁV JSOU KE STAŽENÍ na webu v sekci „O nás“:
<http://www.farnostroudnice.cz/o-nas/farni-zpravy/> Římskokatolická farnost Roudnice n/L, Komenského 174, www.farnostroudnice.cz, Facebook/Klasterroudnice